

[Kim Behnke]

og den måde er ofte en, der går post- og telegrafvæsenets næse forbi, fordi deres takstpolitik er så uklog.

Jeg kunne også forstå på ministeren, at det, man har tænkt sig fra regeringens side, er at håbe på, at post- og telegrafvæsenet er kloge og opfører sig fornuftigt. I den forbindelse var det selvfølgelig prisværdigt, at ministeren denne sommer i Berlingske Tidende forsvarede det, der foregik, men jeg har svært ved at forstå, hvordan ministeren næsten i samme åndedrag med sindsro kan fortælle om, hvor omfattende den trafik rent faktisk er, og ikke kan indse, at vi derfor er nødt til at foretage os et eller andet.

Vi har noteret os, at der er et flertal. Vi vil sammen med dette flertal i udvalget finde ud af, om det her foreslåede er den helt rigtige måde at løse problemet på. Vi er meget åbne over for ændringer i det, vi har foreslået.

Lad mig til allersidst understrege, at det, der sker, er blot, at der opstår en parallelitet i den måde, portotaksterne godkendes for de indenlandske forsendelser. Når vi bestemmer, hvor meget der skal sættes på et postkort her til jul eller et ganske almindeligt brev, der sendes inden for landets grænser, er Finansudvalget altså inde i billedet og skal godkende disse takster. Finansudvalget ekspederer de ansøgninger, der kommer, også fra kommunikationsministeren, med den hastighed, der nu er, og det er ofte endog meget hurtigt, hvis ellers kommunikationsministeren er samarbejdsvillig. Det, der opstår ved vedtagelsen af dette lovforslag, er altså en parallelitet mellem godkendelsesproceduren for taksten for de forsendelser, der skal sendes ud af landet, og de forsendelser, der sendes inde i landet. Der er således ikke tale om en nyskabelse. Der er blot tale om at opnå denne parallelitet.

Hvis man fra ministerens og regeringens side er interesseret i sammen med Fremskridtspartiet og det øvrige flertal at diskutere denne sag, møder vi gerne til en forhandling om, hvordan vi i praksis får det til at fungere på en bedre måde end i dag, for den måde, det foregår på i dag med trafikken ud af landet, er under alle omstændigheder utilfredsstillende.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er en bemærkning til hr. Kim Behnke.

Hr. Kim Behnke tolkede det, jeg havde sagt, som at man ikke skulle ændre tingene på grund af enkeltteksempler. Det sagde jeg faktisk ikke. Jeg synes, at enkeltteksempler kan være en udmærket begrundelse for, at man ændrer lovgivningen, men ikke for, at man skulle ændre på en sådan måde, at politikerne absolut skulle gribe ind.

For mig at se er der to veje ud af denne situation. Den ene er, at politikerne igen går tilbage og bestemmer alt vedrørende taksterne i P&T eller den modsatte vej, nemlig at man giver P&T større muligheder for selv at bestemme taksterne på det, man kunne kalde mere konkurrencemæssige vilkår. Det, der forbløffer mig, er, at Fremskridtspartiet vælger den vej, der hedder, at politikerne skal bestemme, og ikke den vej, der hedder, at politikerne skal bestemme mindre.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Nu er hr. Kim Behnke ikke medlem af Trafikudvalget og får vel ikke de forskellige fagblade og har måske heller ikke den kontakt, som man kan få f.eks. til de ansatte i P&T, men jeg har været med til adskillige møder og kan oplyse, at det ikke er dette problem, man diskuterer i P&T for øjeblikket. I det sidste nummer af post & giro, som jeg har refereret til én gang, er der 6-7 artikler, og jeg vil gerne citere lidt fra en af dem. Det er ikke, fordi jeg er ubetinget enig, og jeg ved heller ikke, hvor SF ender i denne sag her, men vi mener i hvert fald, at man skal have mulighed for at gøre noget andet end det, vi har i dag. Vi mener ikke, at Finansudvalget løser alle problemer her i verden.

I artiklen »Startskuddet affyres på Christiansborg« står bl. a. følgende:

»Konkurrencen bliver hårdere og hårdere. Ikke mindst med den liberalisering og afvikling af monopollet, EF's kommende grønboeg lægger op til.

Med den stramme politiske styring og politikernes indblanding i detaljer vil Post i sin nuværende form være bastet på hænder og fødder.

Resultatet bliver færre kunder – og arbejdspladser.«

Så kan man diskutere, hvad der er rigtigt. Dette er, hvad de ansatte mener, men jeg op-